

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΝΤΕΛΙΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Κάποτε, σιά παλιά χρόνια έτυχε μιά μέρα να συναντηθούν τα έφτά θανάσιμα άμαρτήματα. Έπιωφελήθηκαν τής ευκαιρίας αυτής γιά να πάνε όλα μαζί να υποβάλουν τα σέβη τους στον άφέντη τους τόν Στανά. Στο ταξίδι τους αυτό πέρασαν τόσο άφορφα, ώστε στο γυρισμό άποφάσαν να μή χωριστούνε ποτέ στη ζωή τους.

Γι' αυτό, καθώς περνούσαν από την κεντρική πλατεία μιάς πολιτείας στη Φλιάντρα, μπήκαν να συνοσχεφθούν γιά τό... μέλλον τους στην ταβέρνα τής «Μεγάλης Βαρέλος». Ή ταβέρνα ήταν γεμάτη κόσμο. Σπουδασταί, έργατικοί, υπάλληλοι έπαιναν μπύρα και μεθοσκοπούσαν...

Κάθισαν δλόγους από ένα καζάνι γεμάτο δλόξανθη μπύρα και ή σύσκεψη άρχισε άμέσως:

— Παιδιά μου, είπε πρώτη ή 'Αλαζονεία γεμίζοντας την πίπα της με φρέσκο καπνό, δέχομαι και καταδέχομαι ν' άποτελούμε στο έξής όλοι μας μιά οικογένεια, αλλά πρέπει να φροντίσουμε προηγουμένως να βρούμε μιά κατοικία. Πρώτα-πρώτα δέν μου φαίνεται καθόλου σαστό πρόσωπα τής δικής μς περιωπής να μένουμε σέ ξενοδοχεία σά νάμιστε... κανένες θίσιος σολτιμιάγκον.

— Έπειτα γιά να ζήσουμε σέ ξενοδοχεία χρειάζονται πολλά χρήματα, είπε με φρόνησι ή Φιλαργυρία.

— Και πρέπει να κοιρασοθούμε πολύ γιά ν' άποκτήσουμε χρήματα, πρόσθεσε μ' ένα χαμοσμητό ή 'Οκνηρία.

— Τότε λοιπόν, ξανάτε ή 'Αλαζονεία, άς βρούμε έναν άνθρωπο, ό όποιος να μπορη να μιάς φιλοξενήθη στο σπίτι του δωρεάν και με δόλο τόν υπερβολικο λογαριασμό πού δέν μού φαίνεται καθόλου σαστό πρόσωπα τής δικής μς περιωπής να μένουμε σέ ξενοδοχεία σά νάμιστε... κανένες θίσιος σολτιμιάγκον.

— Μά τί διπλή μπύρα τών Κάτω Χωρών! φώναζε τότε ή Λαυμαργία, μού ήρθε μιά ιδέα πρώτης τάξεως! Βλέπετε έκει στο βάθος τής ταβέρνας τό δημαγωγό με την τιθαροκοιλιά του, πού κωάνειε κατινίζοντας τό ποτήρι του; Σ' αυτόν να ζητήσουμε άπλο και θάε περάσουμε βασίλική ζωή. άν κρίνει κανείς από την κοιλιά του.

— Μία μονάχα γιά τόν έαυτό σου, είπε με φωνή σφριχτή ό Φθόνος: Τι εύχρίστησι θά βρούμε κοντά σ' αυτόν τόν Γερμανό χοντρονοικοκυρη! Έγώ προτεινω να ακολουθηθούμε καλύτερα εκείνον τόν άποσκελετωμένο χωριάτη.

— Τι εινε αυτό πού λές! Οφθαλμιάς ό Θύμος. Ν' ακολουθήσουμε αυτό τόν άλήτη πού ή άθλιότης τουχει φάει την ψυχή και ό όποιος μόλις μπορει και στέκεται στα πόδια του; Έγώ λέω ν' ακολουθήσουμε αυτόν τόν άφαιτο λογαχό πού μταίνει αυτή τή στιγμή στην ταβέρνα, κ' έχει τό βλέμμα τρομερό και τό μουστάκι στριμένο-σαν άγκίστρι! Είπ' ένας παλληκαράς πού δέ θ' άφήτη ποτέ να ξεπέση ή άειοπρέπεια μας!

— Πορφ!... Ένας παλληκαράς, άρχισε να λέη ή 'Οκνηρία, ένω συγχρόνως χαμομοιόταν, ένας άνθρωπος πού έν καιρῶ ειρήνης σηκώνας με τό λάλημα τών πενητόν και πάει στα γυνάσινα και στις έκορατείες και κοιμάται στο χῶμα. Α! Έγώ δέ μπορώ να κάμω παρέα μ' ένα σακισάκα!

— Βλέπετε αυτή την όφρνα κοπέλλα; είπε ή Έπιθυμία. Εινε θεατρίνα. Αυτή εινε γιά μιάς: Έπιτόλαιη, έρωτιάρα, ζηλιάρα, λαίμαργη, δέσθθυμη, τεμπέλα, φιλόγυρη... Φαντάζομαι πώς στο σπίτι της θά εινε μιά πρώτης τάξεως φοληρά, γιά να κατοικήσουν ή άμαρτίες...

— Και πούδες έχει την δρεξη τόν άν άκούη πού θ' άποστηθίη άνοήσιες δλη την ήμερα γιά να τής λέη τό βράδυ τόν θέατρο και να ετχαροσιόσονται μ' αυτές ό χαζοί; είπε ή 'Οκνηρία.

— Τότε λοιπόν, είπε ή 'Αλαζονεία, πρέπει να βρούμε έναν άνθρωπο πού να μήν έχη καμιά δουλειά. Λοιπόν άς σκεφθούμε.

Σκέφτηκαν, σκέφτηκαν, με πάντα εύρισκαν κά τοιο έμποδιο. Παρά λίγο να ζητήσουν καταφύγιο σέ κάποιον πολύ πλούσιο άρχοντα, μ' α κ' άλλα μετάνοιώσαν.

Η Φιλαργυρία πρότεινε τότε να έγκατασταθούν στού έπιστάτη τού άρχοντα, πού θηρηαίριζε γιά τόν έαυτό του. Η 'Αλαζονεία ήμος βρήκε πώς... θηγονται ή άειοπρέπεια τους να έγκατασταθούν στο σπίτι ενός ύπρητέη, όσο κ' άν ήταν πλούσιος. Και πρόσθεσε:

— Παιδιά μου, δέ θά κατορθώσουμε τίποτε. Έγώ βαρέθηκα πεία. Ας πούμε μιά μπύρα στο πόδι κ' όσο κ' άν μιάς εινε θλω-βερό πού θά χωρι στο ύμε, άς πάροουμε ό καθέννας τό δρόμο του,

γιατί εινε αδύνατο νά βρούμε άνθρωπο, όπου να συγκατοικήσουμε όλοι μαζί.

Άμέσως τα έφτά άμαρτήματα σηκώθηκαν γιά να φύγουν. Μά τη στιγμή πού άποχωρεϊζόντουσαν στην πόρτα, ή 'Οκνηρία φώναξε ειρωνικά:

— Έύρηκα! Έύρηκα! Και χαμηλώνοντας τή φωνή της, πρόσθεσε:

— Νά, βλέπετε εκείνον τόν καλόγερο πού περνάει με χαμηλωμένα μάτια; Σ' αυτόν θά πάμε να μιάς φιλοξενήση.

— Ένας καπουτσιός! Ω! φώναξε κ' ή Έπιθυμία. Αυτός άρκιστηκε να μείνη άγνός σ' όλη του τή ζωή... Όποτε εινε άκατάλληλος γιά μένα.

— Ωκίστηκε επίσης, πρόσθεσε ή Φιλαργυρία, να μείνη και φτωχός. Όποτε και γιά μένα εινε άκατάλληλος.

— Έγώ σάς βεβαιώνω ότι θά μιάς υπολογίη με άνοχη έγκαλιά, είπε ή 'Αλαζονεία. Δέν εινε δια και τόσο δύσκολο να παρηβή ένας άνθρωπος τόν όχο του. Έλάτε λοιπόν, άς ακολουθήσουμε τό σπρίσιμο αυτό πατήρα.

Και τα έφτά θανάσιμα άμαρτήματα έτρεξαν πίσω από τόν καλόγερο, ό όποιος τή στιγμή εκείνη έπιπαινε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι. Τα άμαρτήματα έτο μωροταν να τού ύποβίλουν την αίτησή τους, όταν έιαφνα ό καλόγερος με φωνή έξωμερικιά γλυκειά και μαλακή τούς είπε:

— Καλές και εθγενικές κούρες μου, έξρω τί θέλετε από μένα. Σάς είδα όταν περνούσα έξω από την πόρτα τής «Μεγάλης Βαρέλος» άν και έκαμα ότι δέ σάς καταλάβα τάχα. Δυστυχώς, όσο και άν τό έπιθυμώ να σάς κρατήσω μαζί μου γιά πάντα, δέ θά τό κατορθώσω. Και λυπόμαι πολύ γι' αυτό, πρόσθεσε χαιδέοντας τό πτηνό τής Έπιθυμίας, γιατί, μά τή γενειάδα μου, όλες σάς είστε πολύ νόστιμες.

— Άφού λοιπόν μιάς βρισκεις όλες νόστιμες, τού είπε ή Έπιθυμία, άγγίζοντας τα γένεα του, τί σ' έμποδίζει να μιάς πάρησ μαζί σου;

— Τι μ' έμποδίζει, μικρούλα μου; Ό θανάσιμος έχθρός μου πού σάς ακολουθείει παντού και πάντοτε.

— Και πούδες εινε αυτός; ρώτησε ή Έπιθυμία.

— Τό σκάνδαλο, άπάντησε ό καπουτσιός. Τό σκάνδαλο πού θά διμμοιογηθίει εις βάρος μου μόλις μαθεγρητ στον κόσμο ότι σάς φιλοξενώ...

— Μά αυτό μόλις φράσουμε στο σπίτι σου, τού είπε ή Έπιθυμία, θά τό κλείσουμε άπέξω.

— Και πούδες θά κατορθώση να τό κλείση άπέξω; ρώτησε ό καλόγερος.

— Έγώ! άπάντησε μιά άγνωστη φωνή μέσα στο σκοτάδι και συγχρόνως άναψε ένα φῶς.

Τότε γύρισαν όλοι και είδαν μιά γυναίκα πού φορούσε μάσκα και κρατούσε τα χέρια της σταυρωμένα μπρός στο στήθος.

— Η Ύποκρισία! είπαν όλοι μαζί.

— Μάλιστα, κυρίες μου. Η άδελφή σας ή Ύποκρισία. Ό μεγάλος άφέντης ό Στανάς πού τόσο πολυ μ' αγαπά και μ' έκτιμάει μ' έστειλε να βγάλω από τή δύσκολη θέσι αυτό τόν άγιο πατήρα. Μη φοβάσαι τίποτα αιδεσιμώτατε. Έγώ θ' αναλάβω να σέ προστατέψω κ' άλλοιμομο σ' εκείνον πού θά τολήση να μού βγάλή τή μάσκα.

— Αμήν! φώναξε καταχθόμενος ό καλόγερος.

Ύστερα πέθνοντας τις ζανες του τις άδήγησε στον έναόνα τού μοναστηριού. Απο την εποχή εκείνη τόν έφτά θανάσιμα άμαρτήματα μένουν στο μοναστήρι, όπου περνούν ζωη και κόπια υπό την έπιβληψη τής Ύποκρισίας.

ΣΑΡΑ ΝΤΕΛΙΝ

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Όταν έρωτησαν τόν γυναικόλογο Μάξ-Ο' Ρέλλ ποιές γυναίκες τού άρέσουν περισσότερο, άπάντησε:

— Άφού με έρωτήσατε σάς άπαντάω. Μου άρέσει ή έσθηή με καστανόμαχα μάτια ή καλύτερα ακόμα μού άρέσει ή λεπτή και ήψηλη μελαχροινή με τα βαθύχρωμα κυανά μάτια και τή λεπτή και άβρα έπιθεριάδα τής έσθηής.

Άν θέλετε να ιδίτε γυναίκες ώραιές αυτού τού είδους, πηγαίνετε στην Τριλανδία και ή θα βρήτε όσες θέλετε.

Έπαινα και μεθοσκοπούσαν...

